Дві Бочки їхало колись селом:
Одна з горілкою, повненька,
Друга — порожня, тож слідком.
Та, що з горілкою,— тихенько,
Повагом йде собі та йде;
Порожня ж так тобі пустує,
Та так брика, та так басує,
Що аж на все село гуде.
Хто йде — і з ляку швидш звертає,
Та ще й налає:
"Який се враг її приніс?
Нехай їй біс!"

Хто про свої діла стрекоче,
Кому й не слід, коли захоче,
Тому усяк мерщій зверта,
Бо він такий, як Бочка та:
Усіх од себе проганяє.
Зате розумний чоловік
Живе тихесенько ввесь вік,
Не торохтить і не гукає —
Та й місце має.
1853.